

Arrest

nr. 302 820 van 7 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92 - 94 / 2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché A. VAN STEEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 30 mei 2022 en verzoekt op 1 juni 2022 om internationale bescherming. Op 21 september 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 september 2023 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent van origine Pashtoun. U bent moslim en bent afkomstig van het dorp Barro gelegen in het district Rodat van de provincie Nangarhar. U bent geboren op 23/10/1990.

In Afghanistan ging u niet naar school en niet naar de madrassa. U deed karate en gaf karatelessen in Barro. Uw lesgevers club was in Jalalabad, maar uw vader was ertegen dat u naar daar ging. Uw vader werkte al van voor uw geboorte voor de taliban. Hij informeerde de taliban in het geheim als ze 's nachts bij jullie langskwamen over mensen die bij de overheid werkten. Vervolgens gingen de taliban, zonder uw vader, naar de door uw vader aangewezen mensen om ze mee te nemen. Zelf wilde u bij de overheid gaan werken en u vertelde dit aan uw moeder waarop zij het aan uw vader vertelde. Uw vader liet dit niet toe. Hij probeerde u al lange tijd te overtuigen om u aan te sluiten bij de taliban. Vijf of zes maanden voor uw vertrek had u hierover een discussie met uw vader omdat u zich niet wilde aansluiten bij de taliban zoals uw vader dat wilde. Twee maanden na deze discussie werd u op aangeven van uw vader ontvoerd door de taliban teneinde u te overtuigen. Ze kwamen 's nachts naar uw huis en namen u geblinddoekt mee. U werd opgesloten voor drie nachten. Tijdens uw opsluiting hebben ze u geslagen en gevraagd waarom u zich niet bij hen wilde aansluiten als trainer en waarom u niet luisterde naar uw vader. U zei dat u erover ging nadenken en vervolgens hebben ze u de dag daarna vrijgelaten. Terug thuis zei u ook tegen uw vader dat u erover moest nadenken. U werkte samen met uw vader op de gronden en eens alles geregeld was vertrok u uit Afghanistan, dit was drie à vier maanden na uw vrijlating.

Ongeveer 20 dagen à een maand voor de machtsovername, dus eind juli 2021, verliet u Afghanistan. U reisde via

Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk tot u op 30 mei 2022 toekwam in België. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) registreerde uw verzoek om internationale bescherming op 1 juni 2022. Na uw vertrek is uw vader hoofd van het dorp geworden en heeft hij gezegd dat u zijn zoon niet meer bent. Om die reden heeft hij ook uw vrouw en zoon, die bij hem inwoonden, uit zijn huis gezet. Zij wonen sindsdien bij de ouders van uw vrouw, ook in Barro.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, kopieën van het paspoort van u en van uw vrouw en foto's van uzelf met uw leerlingen van de karateles.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door uw vader.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U slaagt er niet in de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken om volgende redenen:

Vooreerst roept uw gebrekkige kennis over het werk van vader twijfels op bij het profiel van uw vader als medewerker van de taliban. Zo probeerde uw vader u al jaren te overtuigen om u aan te sluiten bij de taliban, maar toch kent u niemand van de talibanleden die bij jullie over de vloer kwamen en weet u zelfs niet wie de verantwoordelijke was (CGVS, p. 14). Ze kwamen nochtans om de week, om de maand of om de twee maanden bij jullie langs (CGVS, p. 14). Het is bevreemdend dat uw vader u enerzijds al jarenlang wil overtuigen om ook lid te worden maar tegelijk kennelijk niets zou vertellen over de personen voor wie en met wie hij werkt.

Ten tweede tast de erg bevreemdende handelswijze van uw vader de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan. Zo wil uw vader u al lange tijd overtuigen om u bij de taliban aan te sluiten (CGVS, p. 15). U bent tegen de taliban en u wou zich niet aansluiten bij de taliban. Na een discussie met uw vader hierover had hij gepland dat u ontvoerd ging worden door talibanstrijders (CGVS, p. 15). Op een nacht, nadat u weer een discussie had gehad met uw vader hierover, had hij rondgebeld en diezelfde nacht rond 1u werd u meegenomen door talibanstrijders (CGVS, p. 16). Ze hebben u vervolgens opgesloten voor drie nachten en geslagen (CGVS, p. 16). U hield hier zelfs een litteken aan over (CGVS, p. 16). Het slaat nergens op dat uw vader u, die de talibanstrijders al zag als wrede mensen (CGVS, p. 11), wil overtuigen om u bij hen aan te sluiten door u een erg onaangename en pijnlijke ervaring met de taliban te bezorgen.

Ten derde halen volgende onaannemelijke handelswijzen van de taliban de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit. Zo is zoals hierboven gezegd het hele opzet van uw opsluiting door de taliban om u ervan te overtuigen om u bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 16). U durfde toen niet weigeren omdat ze u anders nog harder zouden slaan en u zei dus tegen de taliban tijdens uw opsluiting dat u erover zou nadenken (CGVS, p. 16). Het is weinig aannemelijk dat de taliban u eerst hardhandig probeerden te overtuigen en vervolgens gewoon vrijlaten als u simpelweg zei erover na te denken zonder dit concreet te maken en zonder dat hier enige voorwaarde aan verbonden was. Daarnaast is het op zich al onaannemelijk dat de taliban u, van wie het openlijk geweten is dat u niet achter de ideologie en ideeën staat van de taliban, zouden willen om trainingen te geven aan hun strijders. Het is namelijk erg risicovol van de taliban om zomaar iemand als u toe te laten in hun kringen aangezien u informatie zou kunnen doorspelen aan de overheid. Wanneer u met deze onaannemelijkheid geconfronteerd werd, kon uw uitleg dat de taliban het zei om u van ideologie te doen veranderen geen verschooning bieden (CGVS, p. 18). Het is namelijk niet duidelijk hoe u de trainingen laten geven uw opvattingen over de taliban zouden kunnen wijzigen aangezien er totaal geen doorgedreven ideologisch betoog uit blijkt.

Ten vierde draagt het grote tijdsverloop tussen de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en uw vertrek alweer niet bij aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo maakte u uw intentie om bij de overheid te gaan werken kenbaar bij uw moeder, die het op haar beurt liet weten aan uw vader (CGVS, p. 19). Hierna ging vervolgens een maand of twee voorbij zonder enig probleem, wat op zich al bevreemdend is (CGVS, p. 20). Dan voerde uw vader plots zijn plan uit om u te laten ontvoeren (CGVS, p. 20). Vervolgens was u na uw vrijlating nog drie à vier maanden in Afghanistan zonder enig probleem (CGVS, p. 18). Dit is erg bevreemdend aangezien uw vader en de andere talibanstrijders het eerst kennelijk nodig vonden om u onder grote druk te zetten om u aan te sluiten bij hen (CGVS, p. 20 "mijn vader zie als je je niet aansluit bij de taliban, dan ga ik je vernietigen"), maar zich vervolgens gedurende meerdere maanden tevreden stelden met uw weinig overtuigende reactie dat u erover zal nadenken (CGVS, p. 18). Des te meer aangezien u tijdens die maanden wel gewoon met uw vader samen werkte op de gronden (CGVS, p. 18). Er was dus veel contact mogelijk toen tussen u en uw vader.

Ten vijfde wekken de compleet uiteenlopende bedoelingen van uw vader voor uw toekomst bij de taliban verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo wou uw vader dat u mee gaat naar de gevechten met de taliban en dus talibanstrijder wordt (CGVS, p. 18). Een andere keer verklaarde u dan weer dat uw vader wou dat u trainingen ging geven bij de taliban en nog een andere keer verklaarde u dat uw vader wou dat u bij de taliban ging om een zelfmoordaanslag te plegen (CGVS, p. 18).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat betreft het door u voorgehouden profiel van uw vader als lid van de taliban en voor zover hieraan nog enig geloof zou worden gehecht, moet opgemerkt worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u als zoon van een lid van de taliban een risico zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Uit voorgaande blijkt immers dat u bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd over de problemen die u met uw vader zou hebben gekend. U hebt geen zicht geboden op de werkelijke verstandhouding met uw vader zodat u het onmogelijk maakt voor het CGVS om een eventueel risico bij terugkeer als zoon van een talibanstrijder na uw vlucht naar het Westen in te schatten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#))
blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op

vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”**. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans

35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse

redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van uw taskara en van uw paspoort staven uw identiteit en nationaliteit, maar deze staat op zich niet ter discussie. De kopie van het paspoort van uw vrouw staft haar identiteit en nationaliteit, die evenmin in twijfel wordt getrokken door het CGVS. De foto's van uw karatelessen staven uw activiteiten. Deze documenten houden allen geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven en wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan, alsook de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting inzake de door verzoeker geschonden geachte rechtsbeginselen, betoogt verzoeker dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend omdat hij vreest vervolgd te worden door de taliban omwille van persoonlijke problemen met hen en omdat hij behoort tot een sociale groep van verwesterde Afghanen en omwille van zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging (vrees in verband met verwestering). Verzoeker is bang voor de taliban, maar vooral voor zijn vader die lid is van de taliban en het hoofd is van het dorp waar hij vandaan komt.

Vervolgens gaat verzoeker vooreerst in op de problemen die hij in het verleden had met de taliban en met zijn vader. Op basis van hetgeen volgt, meent verzoeker, ten eerste, dat de grieven van de verwerende partij niet draagkrachtig zijn, en ten tweede dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken. Hij wijst er in dit verband op dat hij de vragen van de *protection officer* tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) – die soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel – zo goed als hij kon beantwoordde en dat hij ook een coherent relaas, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen, heeft afgelegd. Hij besluit dat, na herlezing van het geheel van zijn verklaringen, in samenhang met objectieve informatie over Afghanistan, er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Hij verwijst verder naar het principe van het voordeel van de twijfel en meent dat er bij de beoordeling van zijn verklaringen geen rekening is gehouden met zijn profiel.

Na deze algemene kritiek gaat verzoeker in op de weigeringsmotieven die in dit verband in de bestreden beslissing kunnen worden teruggevonden.

Ten eerste gaat hij in op de overweging dat hij onvoldoende op de hoogte was van het werk van zijn vader voor de taliban. In deze betoogt verzoeker in eerste instantie dat hij niet eens geconfronteerd werd met het gegeven dat het voorlegde bewijs ontoereikend werd geacht. Verder meent verzoeker dat het logisch is dat zijn vader niet alles aan hem had uitgelegd, vanwege de Afghaanse sociaal-culturele context, met name het sterke gezag van de vader in Afghanistan. Hij stelt dat hij dit zelf ook zo opgaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal en verwijst ook naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Daarnaast wijst hij erop dat zijn vader geheime informatie over leden van de regering had gegeven, die zijn familie en de vader zelf in gevaar had kunnen brengen. Voorts kon verzoeker geen talibanleden noemen die bij hem thuis kwamen, omdat hij niet in hen geïnteresseerd was en niet met hen sprak. Hij stelt dat hij afstand hield omdat hij geen deel van hen wilde uitmaken, dat hij daarom – omwille van het gevaar dat hij als taliban zou worden aanzien omdat hij hen kende – geen vragen stelde aan zijn vader en dat de taliban hun gezichten bedekt hielden en zich niet lieten kennen als ze naar het huis kwamen. Vervolgens oppert verzoeker dat hij wel degelijk over veel informatie beschikte, wat niet in de bestreden beslissing is opgenomen. Te dezen benadrukt hij, onder verwijzing naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud, dat hij wist waar de taliban zich in zijn regio bevonden en dat hij uitlegde dat zijn vader documenten had verbrand waaruit bleek dat hij een taliban was en is. Luidens het verzoekschrift hield de verwerende partij hier geen rekening meer ondanks de verdere uitleg die hij over deze documenten verschaftte. Hij vervolgt dat hij zelfs uitlegde op welk specifiek tijdstip de taliban 's nachts naar zijn huis waren gekomen, hoe zijn vader zich kleedde - zoals de taliban -, op welke leeftijd hij ontdekte dat zijn vader een talib was, of zijn vader de taliban buiten het huis zag en of hij met de taliban vocht. Ook benadrukt verzoeker dat hij van zijn vrouw en zoon houdt, dat hij zich niet wilde aansluiten bij de taliban, dat hij wilde vechten voor de voormalige regering, maar dat hij dit niet kon omdat hij zijn vader om zijn taskara moest vragen voor de administratieve procedures en zijn vader dit weigerde. Volgens verzoeker is hij hier opnieuw consistent.

Ten tweede is verzoeker het niet eens met de overweging dat het gedrag van zijn vader zeer vreemd is. Te dezen betoogt hij enerzijds dat het gegeven dat zijn vader, die lid en bondgenoot is van een fanatiek religieuze en gewelddadige gewapende groepering, buitenproportionele maatregelen had genomen om zijn zoon te dwingen een carrière te kiezen precies is wat de taliban doen. Zo doden zij zonder enige vorm van proces en sluiten zij vrouwen van jongs af aan op in huis. Het is, aldus verzoeker, dan ook zeer aannemelijk dat zijn vader op deze manier zou hebben gehandeld, namelijk vooruitlopend op zijn ontvoering door de taliban. Hij voegt hieraan toe dat hij veronderstelt dat de taliban zijn vader mogelijks hebben aangemoedigd om zo te handelen. Anderzijds benadrukt verzoeker dat het doel van de vasthouding en slagen was om hem te dwingen om zich bij de taliban aan te sluiten. Het is volgens hem dan ook volkomen logisch dat zijn vader, na jarenlang met hem over de zaak te hebben gesproken, heeft geprobeerd hem te overtuigen door hem een zeer onaangename en pijnlijke ervaring met de taliban te laten doormaken.

Ten derde hekelt verzoeker dat de verwerende partij stelt dat bepaalde onaannemelijke handelwijzen van de taliban de geloofwaardigheid van zijn relaas verder onderuit halen. Verzoeker hekelt hier dat de verwerende partij het onwaarschijnlijk achtte dat de taliban geprobeerd hadden om hem met geweld te overtuigen alvorens hem vrij te laten toen verzoeker had gezegd dat hij erover zou nadenken. Hij stelt dat er echter veel voorzorgsmaatregelen genomen werden. Zo kon hij enkel naar het ouderlijk huis terugkeren om bij zijn vader te zijn, waardoor hij onder toezicht stond. Voorts benadrukt verzoeker in deze dat hij veronderstelt dat het zijn moeder was die er bij zijn vader op aandrong de taliban te bellen om hem vrij te

laten. Hij verduidelijkt dat zij erop stond dat zijn vader de taliban zou bellen en dat hij reeds mishandeld was. Verzoeker meent ook dat het ongepast is dat de verwerende partij hem (opnieuw) beschuldigt van "Talibangedrag". Tevens hekelt verzoeker dat de verwerende partij het ook onaannemelijk achtte dat men had geprobeerd verzoeker te rekruteren en hem talibanstrijders te laten trainen, terwijl hij ertegen was zich bij de taliban aan te sluiten. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij uitlegde dat de taliban probeerden zijn ideologie te veranderen en stelt dat ze hem niet rechtstreeks in hun gelederen opgenomen hebben, maar dat dit geleidelijk is gedaan, waarbij ze fysiek geweld en zijn entourage gebruikten om hem daartoe te dwingen. Hij benadrukt dat men iemand ook door angst onder controle kan houden. Hij voegt hier nog aan toe dat hij ook training moest geven aan de taliban, wat geenszins betrekking had op vertrouwelijke informatie. Ook hier wijst verzoeker erop dat het gedrag van de taliban onredelijk kan zijn.

Ten vierde is verzoeker het niet eens met de overweging waarin wordt gewezen op het grote tijdsverloop tussen de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en zijn vertrek. Vooreerst betoogt verzoeker dat er enkele maanden voorbij gingen na de eerste besprekingen met zijn vader over het gegeven dat hij zich bij de taliban moest afsluiten voordat zijn vader zijn plan uitvoerde. Tijdens deze maanden spraken zij hier voortdurend met elkaar over en waren zij hierover voortdurend met elkaar in conflict. Zijn vader probeerde hem over te halen om van kant te veranderen en nam de tijd voordat hij dwangmaatregelen hanteerde. Waar de verwerende partij stelt dat het verwonderlijk is dat verzoeker na zijn vrijlating nog enkele maanden in Afghanistan is gebleven, aangezien door zijn vader en de taliban sterke druk op hem werd uitgeoefend om zich bij hen aan te sluiten, wijst verzoeker erop dat de situatie er echter niet rustiger op werd. Verzoeker stelt in deze dat er nog steeds voortdurend conflicten waren, totdat hij beseftte dat de situatie alleen maar slechter kon worden. Hij verduidelijkt dat zijn vader hem vlak voor zijn vertrek zelfs niet meer naar zijn lessen liet gaan, wat tot een nieuwe ruzie leidde, dat de taliban naar hun huis kwamen en zijn moeder en vrouw sloegen, dat zijn vader in die periode zei dat hij hem zou vernietigen als hij zich niet bij de taliban zou aansluiten en dat hij daarom geen andere keuze had dan te vluchten.

Ten vijfde, waar de verwerende partij wijst op de compleet uiteenlopende bedoelingen van verzoekers vader in verband met zijn toekomst bij de taliban, bevestigt verzoeker zijn verklaringen en stelt hij dat dit consequent en plausibel is en dat deze bedoelingen niet verschillend maar complementair zijn, zoals hij ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal uitlegde.

Verzoeker besluit zijn betoog als volgt:

"Het profiel van de vader als lid van de Taliban is dus volledig plausibel. Verweerder had dan ook op zijn minst de daaruit voortvloeiende risico's - namelijk een vader die lid is van de Taliban - moeten analyseren, hetgeen hier niet het geval was. Verweerder heeft dit niet gedaan.

Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker Afghanistan in het geheim heeft verlaten zonder zijn vader op de hoogte te stellen, wat de relatie tussen hen zeker heeft verergerd (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Verzoekers vader is dorpsvoofd geworden, maar heeft geen contact meer met verzoeker. Zijn vrouw en zoon (die van verzoeker) wonen nog steeds bij de schoonvader. Hieruit blijken opnieuw de risico's voor verzoeker, maar ook voor zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven.

Tot slot zijn er geen tegenstrijdigheden gevonden, noch met zijn lange verklaringen bij de Vreemdelingendienst, noch met zijn verklaringen bij de CGVS. Ook hieruit blijkt dat verzoeker een geloofwaardig relaas heeft afgelegd en dat zijn vrees voor vervolging gegrond is. Hij dient derhalve als vluchteling te worden erkend."

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn individuele situatie, waarmee de bestreden beslissing niet genoeg rekening houdt. Concreet wijst hij erop dat hij nooit naar school of de madrassa is geweest en analfabeet is, wat onvermijdelijk invloed heeft op de kwaliteit van zijn verklaringen, alsook dat hij zijn hele leven in hetzelfde dorp in Afghanistan woonde en dat zijn familie – zijn vrouw en zoon – nog steeds in Afghanistan wonen en dat hij zich zorgen maakt over zijn familieleden. Verzoeker oppert dat, in het licht van dit profiel, niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas kon worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serener was. De beoordeling van zijn geloofwaardigheid moest dan ook minder streng zijn, *quod non in casu*. Verzoeker benadrukt dat hij zijn precieze verhaal heeft doorgegeven, maar dat de commissaris-generaal een veel te strenge en subjectieve beoordeling heeft gemaakt door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met zijn bijzonder kwetsbaar profiel. Tot slot betoogt verzoeker hier nog dat, indien er twijfel zou zijn omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas, hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Daarnaast gaat verzoeker in op zijn vrees in verband met “*verwestering*”. Onder verwijzing naar algemene landeninformatie oppert verzoeker dat hij, als verwesterde Afghaan of als verwesterd gepercipieerde Afghaan, bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal onderworpen worden aan verschillende daden van vervolging. Tevens betoogt verzoeker, andermaal verwijzend naar talrijke rapporten en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat daadwerkelijk verwesterde Afghanen of als verwesterd gepercipieerde Afghanen dit risico op vervolging bij terugkeer lopen zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie, als vanwege het behoren tot de specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen. Ten slotte verduidelijkt verzoeker waarom hij verwesterd is, of minstens als dusdanig zal gepercipieerd worden. Zo wijst hij op het gegeven dat hij Afghanistan sinds drie (lees: bijna drie jaar) jaar heeft verlaten en sinds bijna twee jaar in Europa blijft, waardoor hij duidelijk verwesterd is. Wat zijn fysieke verschijning betreft, wijst verzoeker erop dat hij nooit traditionele Afgaanse kleding draagt en hij zich *casual* kleedt, geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt. Hij meent dan ook duidelijk een “*westerse stijl*” te hebben. Voorts stelt verzoeker dat hij alle religies in België respecteert en samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslachten en dat hij volledig geïntegreerd is in de westerse cultuur, wat dus problematisch zal zijn als hij terugkeert. Hij merkt ook op dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud hier geen vragen over stelde, ondanks zijn verklaringen. Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, wijst hij er nog op dat hij, in de loop van de twee (lees: bijna twee) jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd heeft en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores. Vervolgens verwijst verzoeker naar een passage van de EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van april 2022 waarin verschillende risicobepalende omstandigheden worden voorop gesteld waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van gepercipieerde verwestering. Vervolgens benadrukt verzoeker dat hij afkomstig is uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Nangarhar, een regio waar verschillende Afgaanse groepen aanwezig zijn en die talrijke burgerslachtoffers kent en heel zwaar door het conflict wordt getroffen, alsook dat hij al twee (lees: bijna twee) jaar in Europa is en zijn gedrag en waarden aanzienlijk zijn veranderd. Bovendien is er – aldus verzoeker – een risico dat hij onder de aandacht van de Taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap, daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te “*verwesteren*” of minstens als “*verwesterd beschouwd te worden*” en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.

Verder vraagt verzoeker, louter subsidiair, dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Enerzijds gaat verzoeker hier in op het al dan niet voorhanden zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Onder verwijzing naar talrijke rapporten maakt hij een analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij besluit dat, in tegenstelling tot de analyse van de commissaris-generaal, recente informatie aantoont dat de veiligheidssituatie helemaal niet goed is in Afghanistan en dat een gewone burger riskeert slachtoffer te worden van het geweld. Anderzijds meent verzoeker bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te lopen vanwege de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Verzoeker citeert ook hier uitgebreid uit algemene landeninformatie en verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om hem te erkennen als vluchteling, in onderschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde/geciteerde en geïnventariseerde bronnen met vermelding van weblink, geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 24 januari 2024 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;

- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen

voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt evenmin uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient verder te worden opgemerkt dat artikel 1 enkel het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteenzet en artikel 4 van dezelfde wet enkel de uitgesloten gevallen van dat toepassingsgebied bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze deze

artikelen geschonden zouden (kunnen) zijn. Bijgevolg beroept hij zich niet dienstig op de schending van deze bepalingen.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Landeninformatie

De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

2.3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, vervolgd te worden door de taliban, en in het bijzonder door zijn vader die lid is van de taliban. Verzoekers vader wou dat verzoeker zich bij de taliban aansloot en liet hem zelfs ontvoeren om hem te overtuigen. Verzoeker werd vrijgelaten nadat hij beloofde dat hij hierover zou nadenken, maar verliet uiteindelijk toch zijn land van herkomst. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. Vooreerst (i) slaagt verzoeker er, omwille van verschillende redenen, niet in om de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Zo (a) roept verzoekers gebrekkige kennis over het werk van zijn vader twijfels op bij het profiel van zijn vader als medewerker van de taliban. Verder (b) tast de erg bevreemdende handelswijze van zijn vader de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig aan. Bovendien (c) wordt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder onderuit gehaald door onaannemelijke handelswijzen van de taliban. Voorts (d) draagt het grote tijdsverloop tussen de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en zijn vertrek uit Afghanistan alweer niet bij aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Ten slotte (e) wekken de compleet uiteenlopende bedoelingen van

zijn vader voor verzoekers toekomst bij de taliban verdere twijfels op bij de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Daarnaast (ii), wat betreft het door verzoeker voorgehouden profiel van zijn vader als lid van de taliban en voor zover hieraan nog enig geloof zou worden gehecht, merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als zoon van een lid van de taliban een risico zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Tot slot (iii) zijn de door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. Eerst en vooral beaamt de Raad de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten – met inbegrip van de feiten die zich hebben afgespeeld na zijn vertrek – aannemelijk te maken.

2.3.8.3.1. Vooreerst oordeelde de commissaris-generaal terdege dat verzoekers gebrekkige kennis over het werk van zijn vader twijfels oproept bij het profiel van zijn vader als medewerker van de taliban. Verzoeker verklaarde dat zijn vader de taliban in het geheim informeerde, als ze 's nachts bij hen thuis langskwamen, over mensen die bij de overheid werkten. Verzoeker zou echter niemand kennen van de talibanleden die bij hem thuis over de vloer kwamen en weet zelfs niet wie de verantwoordelijke was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Hij weet met andere woorden niets over de personen voor wie en met wie zijn vader werkte. Dit is uitermate bevreemdend gelet op het feit dat verzoekers vader reeds lid was van de taliban vóór de geboorte van verzoeker, het feit dat zij om de week, om de maand of om de twee maanden bij hem thuis langskwamen (*ibid.*) en gelet op het feit dat zijn vader hem aanhoudend probeerde te overtuigen om ook lid te worden van de taliban.

Daar de taliban gedurende het hele leven van verzoeker periodiek langskwamen in zijn huis om met zijn vader te praten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker zelf ooit iets zou opgevangen hebben over de identiteit van deze talibs. Ook al was verzoeker niet geïnteresseerd, wou hij afstand bewaren en stelde hij geen vragen, toch kan aangenomen worden dat verzoeker gedurende die periode in de door hem zelf geschetste context iets zou opgevangen hebben in dit verband. Hoewel kan ingezien worden dat het te gevaarlijk zou zijn voor zijn vader om informatie te delen over hetgeen hij aan de taliban doorspeelde – wat verzoeker dan ook niet verweten wordt (*infra*) – kan, gelet op het feit dat verzoekers vader probeerde verzoeker te overtuigen om zelf lid van de taliban te worden, tevens aangenomen worden dat zijn vader spontaan vertelde over (andere aspecten inzake) de taliban en over zijn werk, of hem aan hen voorstelde, net om hem te overtuigen. In deze context, waarin verzoekers vader wil dat zijn zoon in zijn voetsporen treedt en redelijkerwijze juist informatie met hem zou moeten willen delen, is het niet ernstig te verwijzen naar de traditionele Afghaanse sociaal-culturele context waarin vaders een sterk gezag hebben en niet alles delen. Dat verzoeker zelf geen interesse had, afstand hield en geen vragen stelde, neemt niet weg dat kan verwacht worden dat verzoekers vader deze informatie spontaan met hem zou delen om hem te betrekken en te overtuigen. Dat de talibanleden hun gezicht bedekten toen zij in het huis kwamen, neemt voorts niet weg dat verzoeker gedurende al die tijd toch iets zou moeten opgevangen hebben over hun identiteit, of hierover iets zou moeten opgevangen hebben via zijn vader tijdens zijn pogingen om hem te overtuigen zich aan te sluiten bij de taliban.

Dit alles is des te vreemd gelet op het gegeven dat verzoeker wel weet wat de taliban bij hem thuis kwamen doen en wat de taak van zijn vader was, wat toch ook gevoelige informatie is. In deze wordt verzoeker, in weerwil tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, niet verweten dat hij geen kennis had van de informatie die zijn vader doorspeelde aan de taliban. Dat verzoeker de taak van zijn vader in algemene termen kan omschrijven, wat – zo weze herhaald – tevens gevoelige informatie is, impliceert dat hij dit moet hebben opgevangen, zij het zelf of via zijn vader, waardoor het aldus des te vreemd is dat hij niets zou hebben opgevangen over de identiteit van de talibs waarvoor of waarmee zijn vader werkte.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij wel over veel informatie beschikte, maar dat hier geen rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissing. Vooreerst stelt de Raad vast dat het merendeel van de door verzoeker benadrukte verklaringen betrekking hebben op zijn kennis over de taliban in het algemeen, doch niet over de werkzaamheden van zijn vader. Tevens benadrukt verzoeker in het verzoekschrift in dit verband dat hij verklaarde dat zijn vader de documenten die aantoonde dat hij lid was van de taliban in brand had gestoken. In weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, kan hij nauwelijks bijkomende informatie geven over deze documenten. Nadat hij meermaals naast de kwestie antwoordde toen hij hier tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal naar gevraagd werd, verklaarde hij vaagweg dat het om een brief ging met de handtekeningen van de belangrijkste talibanleden van het dorp (*ibid.*, p. 15). Deze verklaringen over documenten, die tevens louter blote beweringen zijn, kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de voormelde pertinente vaststellingen op basis waarvan geoordeeld wordt dat verzoeker gebrekkige kennis heeft over de werkzaamheden van zijn vader. Tevens wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Dat verzoeker het tijdstip kende waarop de taliban bij hem thuis langskwamen, en dat hij wist hoe zijn vader zich kleepte, op welke leeftijd hij ontdekte dat zijn vader bij de taliban was en of zijn vader de taliban buiten het huis zag en met hen vocht, doet overigens geen afbreuk aan voormelde pertinente vaststellingen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog opwerpt dat hij niet geconfronteerd werd met deze vaststellingen, dient te worden opgemerkt dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende bepaalt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”* Dit artikel belet de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd, zoals *in casu*. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van het vastgestelde gebrek aan kennis en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad heeft verzoeker de mogelijkheid gehad om erop te reageren.

2.3.8.3.2. Voorts oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat de erg bevreemdende handelswijze van verzoekers vader de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ernstig aantast. In deze dient te worden herhaald dat verzoeker verklaarde dat zijn vader hem al lange tijd probeerde te overtuigen om zich bij de taliban aan te sluiten, maar dat hij zich niet bij hen wou aansluiten en hij tegen de taliban is en hen zag als wrede mensen (*ibid.*, p. 11, 15). Hij vervolgt dat, na een discussie hierover, zijn vader had gepland dat hij ontvoerd ging worden door talibanstrijders. Concreet verklaarde verzoeker dat, op een nacht nadat hij weer een discussie had gehad met zijn vader hierover, zijn vader rondgebeld had en verzoeker diezelfde nacht rond 1 uur werd meegenomen door talibanstrijders, dat hij vervolgens werd opgesloten voor drie nachten en geslagen werd en dat hij hier zelfs een litteken aan over hield (*ibid.*, p. 16). Dit deel van verzoekers relaas, en het gedrag van verzoekers vader dat erin omschreven wordt, is bevreemdend in de zin dat het op weinig slaat dat zijn vader verzoeker, die niet bij de taliban wil omdat hij er tegen is en hen als wrede mensen ziet, na herhaaldelijke discussies hieromtrent desalniettemin wou overtuigen om zich bij hen aan te sluiten door hem een erg onaangename en pijnlijke ervaring met de taliban te bezorgen, wat zijn beeld over hen en één van de redenen waarom hij zich niet bij hen wilde aansluiten juist bevestigde.

In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat zijn vader, na jarenlang met hem hierover gesproken te hebben, hem probeerde te overtuigen en dat hij verzoeker een zeer onaangename en pijnlijke ervaring met de taliban liet doormaken met als doel hem alsnog te overtuigen. Door zijn verklaringen op deze manier te hernemen, doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan het feit dat het uitermate bevreemdend is dat verzoekers vader – die wou dat verzoeker zich bij de taliban aansloot en daarom met hem meermaals sprak over de taliban, en die dus wist hoe hij tegenover de taliban stond en waarom hij weigerde met zijn verzoek om lid te worden in te stemmen – zijn eigen zoon toch met een gewelddadig optreden door de taliban trachtte te overtuigen zich bij hen aan te sluiten. Deze handelswijze is aldus geenszins logisch. Voorts betoogt verzoeker dat de taliban zeer gewelddadig zijn en dat het zeer aannemelijk is dat zijn vader, die lid is van deze groepering, geweld zou gebruiken om zijn zoon te overtuigen zich bij hen aan te sluiten. Dat de taliban over het algemeen gewelddadig optreden om hun doelen te bereiken, en dat hetzelfde kan verwacht worden van verzoekers vader die lid is van de taliban, neemt niet weg dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader hem eerder probeerde te overtuigen

zich bij hen aan te sluiten dan echt te dwingen, wat ook volgt uit het gegeven als zou verzoeker na zijn vrijlating de tijd gehad hebben om na te denken. In dat opzicht blijft de manier waarop verzoekers vader de aansluiting van zijn zoon plotsklaps trachtte te bewerkstelligen, gelet op het voorgaande, bevreemdend. Bovendien wijst dit erop dat verzoekers vader op voorhand kon verwachten dat het er gewelddadig aan kon toegaan tijdens de ontvoering. Tot slot, waar verzoeker benadrukt dat het kan dat de taliban verzoekers vader zouden overtuigd hebben hem op deze manier te overtuigen, stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat het net zijn vader was die hier het initiatief zou genomen.

2.3.8.3.3. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder onderuit gehaald wordt door onaannemelijke handelswijzen van de taliban. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“Zo is zoals hierboven gezegd het hele opzet van uw opsluiting door de taliban om u ervan te overtuigen om u bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 16). U durfde toen niet weigeren omdat ze u anders nog harder zouden slaan en u zei dus tegen de taliban tijdens uw opsluiting dat u erover zou nadenken (CGVS, p. 16). Het is weinig aannemelijk dat de taliban u eerst hardhandig probeerden te overtuigen en vervolgens gewoon vrijlaten als u simpelweg zei erover na te denken zonder dit concreet te maken en zonder dat hier enige voorwaarde aan verbonden was. Daarnaast is het op zich al onaannemelijk dat de taliban u, van wie het openlijk geweten is dat u niet achter de ideologie en ideeën staat van de taliban, zouden willen om trainingen te geven aan hun strijders. Het is namelijk erg risicovol van de taliban om zomaar iemand als u toe te laten in hun kringen aangezien u informatie zou kunnen doorspelen aan de overheid. Wanneer u met deze onaannemelijkheid geconfronteerd werd, kon uw uitleg dat de taliban het zei om u van ideologie te doen veranderen geen verschuiving bieden (CGVS, p. 18). Het is namelijk niet duidelijk hoe u de trainingen laten geven uw opvattingen over de taliban zouden kunnen wijzigen aangezien er totaal geen doorgedreven ideologisch betoog uit blijkt.”

Wat betreft zijn vrijlating, oppert verzoeker in het verzoekschrift enerzijds dat er veel voorzorgsmaatregelen werden genomen – hij kon alleen naar zijn ouderlijk huis terugkeren waar hij onder toezicht van zijn vader stond – en dat het zijn moeder was die had aangedrongen om hem vrij te laten. Enerzijds merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij terugkeerde naar zijn ouderlijk huis en met zijn vader op het land werkte, doch niet dat hij constant onder toezicht van zijn vader stond. Dat verzoekers moeder aandrang hem vrij te laten, vindt geen weerslag in het administratief dossier en kan hoe dan ook niet verklaren waarom de taliban hem, in de geschetste context, zonder enige voorwaarde vrij lieten.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het op zich al onaannemelijk is dat de taliban verzoeker, van wie het openlijk geweten is dat hij niet achter de ideologie en ideeën staat van de taliban, zouden willen om trainingen te geven aan hun strijders, en dat het erg risicovol is van de taliban om zomaar iemand als verzoeker toe te laten in hun kringen aangezien hij informatie zou kunnen doorspelen aan de overheid, stelt verzoeker enerzijds dat het geven van trainingen niet inhoudt dat hij met vertrouwelijke informatie zou geconfronteerd worden. In deze benadrukt de Raad dat het geven van trainingen inhoudt dat verzoeker de gevechtstechnieken van de taliban zou moeten aanleren, wat wel degelijk interessante informatie is. Door onder de taliban te leven, is het bovendien ook mogelijk dat hij zo toevallig vertrouwelijke informatie opvangt. Anderzijds stelt verzoeker dat de taliban probeerden zijn ideologie te veranderen, niet door hem direct als lid op te nemen, maar geleidelijk aan door middel van geweld en zijn entourage. De Raad oordeelt te dezen dat verzoeker uitgaat van een verkeerde weergave van de feiten. Uit verzoekers verklaringen blijkt namelijk dat het zijn vader was die wou dat hij toetrad tot de taliban, eerder dan de taliban zelf, en dat zijn vader hem aan de gewelddadige ontvoering onderworpen had. Gelet op het gestelde onder punt 2.3.8.3.2. blijkt duidelijk dat deze gewelddadige ontvoering verzoekers opvattingen niet zou wijzigen, laat staan zijn ideologie zou veranderen. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal terdege oordeelde dat niet valt in te zien hoe verzoekers opvattingen over de taliban zouden gewijzigd worden, eens hij lid zou geworden zijn, door het geven van trainingen.

2.3.8.3.4. Verder draagt het grote tijdsverloop tussen bepaalde aspecten van het voorgehouden relaas alweer niet bij aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Zo maakte verzoeker zijn intentie om bij de overheid te gaan werken kenbaar bij zijn moeder, die het op haar beurt liet weten aan zijn vader, waarna een maand of twee zonder enig probleem voorbijgingen tot zijn vader plots verzoeker liet ontvoeren (*ibid.*, p. 19-20). Dit op zich is reeds bevreemdend. In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat er in die periode voortdurend conflict was tussen hem en zijn vader

waarbij zij discussieerden over het al dan niet toetreden tot de taliban en dat verzoekers vader zijn tijd nam alvorens dwangmaatregelen te nemen. Vooreerst bemerkt de Raad dat verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde dat er in die periode niets gebeurde (*ibid.*, p. 20). Indien verzoeker en zijn vader in die periode wel degelijk en zelfs voortdurend discussies zouden gehad hebben, kan verwacht worden dat verzoekers vader reeds snel doorhad dat verzoeker niet van gedacht ging veranderen. Gelet hierop, alsook het gegeven dat verzoekers vader het uiteindelijk nodig vond om verzoeker met fysiek geweld te overtuigen, kan de vraag gesteld worden waarom hij hiermee een maand of twee maanden wachtte.

Wat echter nog meer bevreemdend is, is het gegeven dat verzoeker na zijn vrijlating nog drie tot vier maanden in Afghanistan verbleef. De Raad treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij dat het gegeven dat verzoekers vader en de andere talibanstrijders het eerst kennelijk nodig vonden om verzoeker onder grote (fysieke) druk te zetten opdat hij zich bij hen zou aansluiten, moeilijk te rijmen valt met het gegeven dat zij zich vervolgens gedurende meerdere maanden tevreden stelden met de weinig overtuigende reactie dat hij erover zal nadenken. Dit des te meer daar hij tijdens die maanden wel gewoon met zijn vader samen werkte op de gronden (*ibid.*, p. 18), hetgeen maakt dat er dus veel contact mogelijk was toen tussen hem en zijn vader. In het verzoekschrift wordt dienaangaande betoogd dat de situatie tijdens deze periode geenszins rustig was, dat verzoekers vader hem tijdens deze periode niet meer naar zijn karatelessen liet gaan, dat de taliban naar zijn huis kwamen en zijn moeder en echtgenote sloegen en dat zijn vader had gezegd dat, als hij zich niet bij de taliban aansloot, hij hem zou vernietigen. Hier wordt nog aan toegevoegd dat verzoeker uiteindelijk beseftte dat de situatie alleen maar slechter kon worden en dat aldus geenszins gesteld kan worden dat verzoeker na zijn ontvoering gedurende vier maanden zonder problemen in Afghanistan kon verblijven. De Raad merkt echter op dat verzoeker werd vrijgelaten nadat hij enkele dagen werd opgesloten en geslagen omdat hij zei dat hij ging nadenken over zijn eventuele toetreding. Hij wist met andere woorden dat zijn probleem alles behalve opgelost was, te meer daar zijn vader herhaaldelijk achter zijn uiteindelijke antwoord vroeg. Er valt moeilijk in te zien waarom verzoeker – nadat hij op gewelddadige wijze (hij hield er een litteken aan over) ontvoerd werd – nog vier maanden in Afghanistan bleef, wetende dat zijn problemen nog niet voorbij waren, en pas besliste zijn land te verlaten omdat hij gedurende die vier maanden verbaal bedreigd werd en zijn familie geslagen werd. Dat verzoeker pas vier maanden na de vermeende ontvoering Afghanistan verliet, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.3.8.3.5. Tevens oordeelt de commissaris-generaal dat er verdere vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van verzoekers relaas omwille van de compleet uiteenlopende bedoelingen die verzoekers vader had voor de toekomst van zijn zoon bij de taliban. Concreet wijst de verwerende partij erop dat verzoeker verklaarde dat zijn vader wou dat hij mee zou gaan naar de gevechten met de taliban en dus talibanstrijder zou worden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18), een andere keer dan weer verklaarde dat zijn vader wou dat hij trainingen ging geven bij de taliban (*ibid.*, p. 18) en nog een andere keer verklaarde dat zijn vader wou dat hij bij de taliban ging om een zelfmoordaanslag te plegen (*ibid.*, p. 11, 18). Hoewel verzoeker nog zou kunnen gevolgd worden dat de eis van zijn vader dat hij zelf talibanstrijder zou worden en zijn eis dat hij talibanleden zou trainen enigszins complementair zijn, oordeelt de Raad dat deze eisen geenszins te verzoenen zijn met het gegeven als zou zijn vader willen dat verzoeker zich bij de taliban voegt om een zelfmoordaanslag te plegen. De eerste twee eisen veronderstellen immers dat verzoeker in leven blijft, wat geenszins het geval zou zijn indien verzoeker zich bij de taliban zou moeten aansluiten om een zelfmoordaanslag te plegen. Gelet op het voorgaande blijkt uit verzoekers verklaringen wel degelijk dat verzoekers vader compleet uiteenlopende bedoelingen zou gehad hebben voor de toekomst van zijn zoon bij de taliban, wat weinig aannemelijk is en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas.

2.3.8.3.6. Gelet op de voorgaande bevindingen, kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen inzake de feiten die zich zouden afgespeeld hebben na zijn vertrek uit Afghanistan, zijnde het gegeven dat verzoekers vader, als lid van de taliban, rond de machtsovername dorpshoofd werd van hun dorp, alsook de bedreigingen die hij omwille hiervan ten aanzien van verzoeker uitte en het gegeven dat hij verzoekers echtgenote en zoon omwille van deze problemen uit het huis zette. Deze liggen namelijk volledig in het verlengde van de ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten en worden verder ook geenszins gestaafd aan de hand van enig concreet begin van bewijs.

2.3.8.3.7. Waar verzoeker tot slot in zijn verzoekschrift nog opwerpt dat er geen tegenstrijdigheden kunnen teruggevonden worden in zijn verklaringen, wordt nog opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3.8.4. Daarnaast, wat betreft het door verzoeker voorgehouden profiel van zijn vader als lid van de taliban die rond de machtsovername dorpshoofd werd van hun dorp – voor zover hieraan nog enig geloof zou worden gehecht – moet opgemerkt worden dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als zoon van een lid van de taliban die rond de machtsovername dorpshoofd werd, een risico zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op het voorgaande oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over de problemen die hij met zijn vader zou hebben gekend. Verzoeker heeft dan ook wel degelijk geen zicht geboden op de werkelijke verstandhouding met zijn vader zodat hij het onmogelijk maakt om een eventueel risico bij terugkeer als zoon van een talibanstrijder die rond de machtsovername dorpshoofd werd na zijn vlucht naar het Westen in te schatten. Door zijn verklaringen louter te herhalen, doet verzoeker hier geen afbreuk aan.

2.3.8.5. Verder kan de Raad verzoekers betoog als zou de commissaris-generaal onvoldoende rekening hebben gehouden met zijn individuele situatie niet bijtreden.

Waar hij verwijst naar zijn analfabetisme en ongeschoold zijn, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoeker op geen enkele manier aan de hand van medische attesten aantoonbaar dat zijn intellectuele capaciteiten dermate beperkt zijn dat hij niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voren te brengen van de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit het land van herkomst. De Raad wijst er voorts op dat ook van een ongeschoolde en ongeletterde persoon redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze kan uiteenzetten, zeker wat betreft de kernelementen van het asielrelaas, gezien redelijkerwijze kan verwacht worden dat een persoon van levensbepalende ervaringen, zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Bovendien formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Evenmin maakte één van hen er melding van dat van verzoeker in het kader van dit onderhoud, al dan niet omwille van voormelde reden, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kan geenszins worden afgeleid dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij zijn voorgehouden situatie en problemen aannemelijk zou kunnen maken middels het afleggen van spontane, doorleefde, overtuigende en geloofwaardige verklaringen en door het verstrekken van een antwoord op de bij het commissariaat-generaal aan hem gestelde vragen over zijn situatie en problemen. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

Tevens wijst verzoeker op het gegeven dat hij zijn hele leven in hetzelfde dorp in Afghanistan woonde en dat zijn familie – zijn echtgenote en zoon – nog steeds in Afghanistan wonen en dat hij zich zorgen maakt om hem. Hij insinueert verder dat hij hierdoor een zekere sereniteit ontbreekt. In deze wijst de Raad erop dat, hoewel kan worden geloofd dat verzoeker veel stress heeft, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht om tijdens zijn persoonlijk onderhoud zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verder benadrukt de Raad nog dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele andere problemen verzoeker verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en de kern van zijn asielmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken op een dienstige wijze uiteen te zetten. Ook in dit verband blijkt noch uit het onderhoud, noch uit de bestreden beslissing dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geenszins verduidelijkt hoe zijn ongeschoold zijn of het gegeven dat hij stress heeft een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente vaststellingen. Gelet op het voormelde, kunnen deze aspecten eigen aan de situatie van verzoeker geenszins afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, zoals hierboven besproken. Het gaat dan ook niet op te stellen dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening hield met de individuele situatie van verzoeker.

In deze werpt verzoeker in het verzoekschrift nog op dat de verwerende partij een subjectieve beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming maakte. De Raad wijst er – mede gelet op het voorgaande – op dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal

bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.8.6. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.7. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.8. In zijn verzoekschrift werpt verzoeker nog op dat hij vreest vervolgd te worden bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een toegeschreven politieke en religieuze overtuiging, alsook omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, omdat hij verwesterd is of als dusdanig zal gepercipieerd worden.

De Raad maakt, op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-factoadministratie* ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode

lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het 'Algemeen Ambtsbericht' wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij

hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het 'Algemeen Ambtsbericht' is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het 'Noorse Landinfo' benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitzetting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA, “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

Waar verzoeker in het verzoekschrift kritiek uit op het gegeven dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geen verdere vragen stelde in dit verband ondanks zijn (andere) verklaringen, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens de administratieve procedure nergens melding maakte van enig element dat kan wijzen op een (gepercipieerde) verwestering, laat staan dat hij een vrees voor vervolging omwille hiervan koestert. Voorts dient onderstreept te worden dat het verzoeker is die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). In deze wijst de Raad erop dat verzoeker door de commissaris-generaal werd verhoord op 19 juli 2023, zijnde bijna twee jaar na de machtsovername door de taliban, en dat de *protection officer* vroeg wie of wat hij concreet vreest bij terugkeer, of er nog andere redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren en of hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming kon uiteenzetten en of hij nog iets wou toevoegen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11 en 22). Verzoeker had dan ook ruimschoots de mogelijkheid verklaringen af te leggen inzake zijn (vrees voor vervolging omwille van zijn) (gepercipieerde) verwestering.

Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt dat verzoeker een meerderjarige Afghaanse man is die in juli 2021, op meerderjarige leeftijd, Afghanistan verliet en vervolgens op 30 mei 2022 in België aankwam. Daar verzoeker reeds meerderjarig was toen hij is weggegaan uit Afghanistan gaat het niet op om, zoals in het verzoekschrift, verzoeker te rekenen onder de “jongeren in hun tienerjaren”, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn en volgens een aangehaald rapport van Asylas uit 2017 bijzonder zouden opvallen bij terugkeer naar Afghanistan. Aangezien verzoeker op meerderjarige leeftijd Afghanistan verliet, kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse gebruiken, waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker bedient zich ook nog steeds van een tolk Pashtou. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker nog steeds familie en een echtgenote in Afghanistan heeft wonen, en dat hij met sommigen van hen – in het bijzonder met zijn echtgenote, schoonbroer en neef langs moederszijde – nog in contact staat (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8).

Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Met de loutere verwijzing naar algemene informatie maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij verwesterd is of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa.

Ook voor het overige slaagt verzoeker er niet in elementen aan te reiken waaruit blijkt dat in zijn hoofde sprake is van kenmerken, gedragingen of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet kan worden verlangd dat hij deze opgeeft, noch dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de in Afghanistan vigerende regels, sociale en religieuze voorschriften en gebruiken. Voor zover verzoeker in louter algemene termen wijst op een westerse stijl (hij draagt nooit traditionele Afghaanse kleding, hij kleedt zich *casual*, hij heeft geen baard en draagt zijn haar op een moderne manier) en gedraging herhaalt de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het poneren van de loutere blote beweringen dat hij alle religies in België respecteert, dat hij samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslachten, dat hij volledig is geïntegreerd in de westerse cultuur, dat hij zijn integratie heeft geperfectioneerd en dat hij zich vertrouwd gemaakt heeft met de westerse cultuur en mores.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de taliban zouden hebben aangekondigd dat afgewezen asielzoekers die terugkeren door de rechtbanken zouden worden berecht, stelt de Raad vast dat het artikel dat verzoeker citeert en waarvan hij de weblink vermeldt, slechts een selectieve lezing maakt van het oorspronkelijke artikel in het Oostenrijkse dagblad *Kronen Zeitung* waarnaar in het artikel van *infomigrants.net* wordt verwezen. Daaruit blijkt dat het van belang is om de precieze inhoud van het gesprek en de bijzondere context ervan mee te nemen. Er werd met name specifiek aan de woordvoerder van de taliban gevraagd of hun regering Afghanen, die geen recht hebben op asiel en mogelijk strafbare feiten hebben gepleegd, zouden terugnemen. Daarop antwoordde deze woordvoerder dat deze Afghanen worden teruggenomen en voor de rechtbank gebracht. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afghaanse terugkeerder, laat staan hij die geen criminele feiten heeft gepleegd.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij afkomstig is uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Nangarhar is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande

regels. De omstandigheid dat verzoeker afkomstig is uit een ruraal, conservatief dorp, is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet voldoende om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is tot slot niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als 'verwesterd' te worden beschouwd.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een langdurige afwezigheid uit Afghanistan en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

2.3.8.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan veroorzaakt is door de gedragingen van de nieuwe *de-factore* regering en het directe gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022. Er dient andermaal te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker bovendien niet *in concreto* aantoonde dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

(RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepikt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse

doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"*, en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *"Query Afghanistan"*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *"Afghanistan. Security Situation"*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814) slachtoffers te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakte gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is, gelet op de informatie, opgenomen in de EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, nog steeds actueel.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 24 januari 2024 kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De Raad benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het

commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen kennelijke beoordelingsfout worden ontwaard.

2.3.15. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS